

УДК 82.32

Костишин О. — ст. гр. 12

Гусятинський коледж Тернопільського національного технічного університету ім. І. Пулюя

ТВОРЧИСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В НАУКОВІЙ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ М. ДРАЙ-ХМАРИ

Науковий керівник: Бойчук В.О.

Вагомий внесок у формування наукових засад українського лесезнавства, що почало складатися у 20-х роках ХХ століття, зробив М.Драй-Хмара. Відомо, що він належав до угруповання неокласиків (М.Зеров, П.Филипович, О.Бургардт), які становили “наймолодший “доріст” серед учених академічного типу в перші пореволюційні роки”.

Утверджуючи нові тенденції в літературознавстві, М.Драй-Хмара виявляв неабиякий інтерес до проблем в галузі поезики. Цим зумовлена особлива увага дослідника до естетичної природи текстів Лесі Українки, суто поетичних якостей її творчості. Він відзначав “музичність, багатство ритмів, що шумлять, мов весняні води” у “Лісовій пісні”, “діалектичний розвиток думки”, “потяг до контрастів” у більшості драматичних творів, “дар мислення символами” у поезії Лесі Українки.

Стаття “Поема Лесі Українки “Віла-посестра” на тлі сербського та українського епосу” цінна у багатьох відношеннях. Найперше варто відзначити, що саме М.Драй-Хмарі належить пріоритет в осягненні естетичної природи “Віли-посестри”, в уведенні поеми в науковий обіг.

У 1926 році М.Драй-Хмара звернувся до полеміки між І.Франком і Лесею Українкою, що відбулася 1897 року. На сторінках журналу “Життя й революція” (1926, №5) він видрукував статтю “Ів.Франко і Л.Українка: З полеміки 90-х років”, широко висвітливши її хід та вузлові проблеми. М.Драй-Хмара акцентує увагу на тих головних позиціях І.Франка, з якими не погоджувалась Леся Українка.

З погляду означеної проблеми, характерна ще одна праця М.Драй-Хмари – вступна стаття до поеми “Бояриня” Лесі Українки. Звернення до цієї драматичної поеми, думаємо, також закономірне. Настроєм М.Драй-Хмари імпонувало ставлення поетеси до тієї частини “продажної української інтелігенції, яка заради “панства великого, лакомства нещасного” зрадила українські традиції і, помосковщившись, добровільно впряглася в чужинецьке ярмо”.

Безперечно, не все у лесезнавчих працях М.Драй-Хмари сприймається беззастережно, надто коли йдеться про сьогодишнього читача-фахівця. Окремі положення видаються принаймні дискусійними. Однак незаперечним є той факт, що М.Драй-Хмара накреслив широку програму дослідження творчості Лесі Українки в контексті світової літератури. Його праці, за словами Г.Костюка “багатством свіжого, вперше тоді опублікованого фактажу, низкою вникливих спостережень, висновків і гіпотез були не тільки твердим ґрунтом для наступних досліджень, але й зберігають свою вартість і для нашого часу”.

Список використаної літератури

1. Наєнко М. Наука і кон’ юнктура: Українське літературознавство (1917-1922 р.). – К., 1993. – 141 с.